

Ni estas konvinkitaj, ke unu el la plej gravaj servoj, kiujn povas fari la P. V. estas efike kontribui al la necesa kribrado, senbalastigo, purigo kaj fiksigo de nia en la lasta tempo tro rapide dikiĝinta k senutile ŝveliginta vortaro. Kvankam la P. V. devas esti antaŭ ĉio konstato k registro, kiu atentigas la uzantojn de esperanto pri la evoluo de la lingvo, pri la ekzisto k interbatalo de la samsignifaj vortoj aŭ formoj, pri la neceseco forigi tian duoblecon, k.t.p., ĝi tamen ankaŭ estas diskreta konsilanto. Ni speciale altiras la atenton sur la signon (Ev.), per kiu ni signas la vortojn k esprimojn, kiujn ni senŝanceliĝe k firme malrekomendas; sed kompreneble ni ne povis meti tiun avertilon apud ĉiuj radikoj, kiuj ne plaĉas al nia persona gusto k kiujn ni ne konsilas. Tia elekto estas la tasko de la Lingvaj Institucioj. Nia plej forvora deziro k espero estas, ke tiu ĉi verko, frukto de multaj jaroj da diligenta k senlaca laboro, senprokraste utilu por antaŭprepari la iompostioman plisimpligon k unuecigon de nia kara lingvo, k ke ĝi pli poste estu iam, konforme al la penso de Zamenhof, solida bazo por estonta Oficiala Plena Vortaro. Tiu-ĉe ni ne forgesu la konsilon de nia Majstro k ni ne tro rapidu; ni memoru ankaŭ la vorton de mondfama lingvisto, kiu favoras al esperanto, Prof. MEILLET: « Ju pli senŝanga, des pli utila estas lingvo ».

Parizo, Decembro 1933.

E. GROSJEAN-MAUPIN.
G. WARINGHIEN.
A. ESSELIN.
